

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.565/2023/6.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Tettekesz Magyar Rendőrség Szakszervezete (eljáró képviselő: dr. Baracz Vilmos ügyvéd) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve utca 4-6.)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó sérelemdíjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (5. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 34.K.702.607/2023/4. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, a fellebbezéssel támadott részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a perrel érintett időszakban a helység1 Rendőr-főkapitányság helység2 Rendőrkapitányság (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában járőrvezetői beosztásban teljesített szolgálatot. 2020. szeptember 21. napján az éjszakai gépkocsizó járőrszolgálat alatt vezetés közben megsédült, rosszul lett, a TIK hozzájárulását követően a rendőrkapitányságra visszatért, és a szolgálatát – annak lejártát megelőzően – személy1 szolgálatirányító parancsnok engedélye alapján leadta. A felperest egy ismerőse a felperes gépjárművével hazaszállította.

[2] A felperes 2020. szeptember 22. napján lakcímén az otthonában tartózkodott. Ennek során felvette a kapcsolatot a házi orvosával, aki 2020. szeptember 21. napjától betegállományba vette, majd egyeztetett személy2-vel PCR teszt elvégzése céljából, továbbá kapcsolatba lépett személy3 csapatorvossal a betegállományba vételének szükségessége miatt.

[3] Még ugyanezen a napon telefonon felhívta a szolgálatirányító parancsnoka, személy4 és megtudakolta tőle a lakcímét, egyben jelezte, hogy fel fogják keresni. Rövid időn belül személy5 osztályvezetővel – szolgálati járművel és egyenruhában – megjelentek az otthonánál. A felperes beinvitálta őket az ingatlana udvarába, ahol leültek beszélgetni. Ennek során személy5 az egészségi állapotával, a rosszullétével és a keresőképtelen állományba vételével összefüggő kérdéseket tett fel neki. Elkérte az orvosa, valamint azon barátja adatait és elérhetőségét, aki hazavitte a rosszulléte után. Mindennek során folyamatosan jelen volt a felperes kiskorú gyermeke. személy5 az esetről jegyzetet készített, arról később, más okból – névtelen bejelentés, illetve felperesi jelzés folytán – jelentés is készült.

[4] A felperes 2020. október 27-ig volt betegállományban, majd a munkába állása napján felkereste az állományparancsnokát (a kapitányságvezetőt), akinél sérelmezte a szolgálati előjárói fenti eljárását.

[5] A felperes 2021. március 22. napján szolgálati panaszt nyújtott be, amelyben a 2020. szeptember 22-én lezajlott előjárói látogatás során történeteket kifogásolta. Az alperes Szolgálatának vezetője a 2021. május 11. napján kiadmányozott szám1. számú levelében azt a tájékoztatást adta a részére, hogy a sérelmezett ellenőrzés nem minősül szolgálati viszonyra vonatkozó munkáltatói intézkedésnek, ennél fogva az – tartalmát tekintve – a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 267. § (1) bekezdésének hatálya alá nem tartozik.

[6] A felperes 2021. július 12. napján ismételten szolgálati panaszt nyújtott be, amelyben 1.000.0000 forint sérelemdíj iránti igényvel élt és ügyészségi eljárás kezdeményezését indítványozta. Az alperes Főosztályának vezetője a 2021. július 20. napján kiadmányozott szám2 számú levelében tájékoztatta, hogy a beadványában írtak kapcsán nem állapítható meg jogellenesség, jogsértés hiányában pedig a sérelemdíj iránti igény megalapozatlan.

A kereset és a védírat

[7] A felperes a második tájékoztató levél átvételét követően keresetet nyújtott be az elsőfokú bíróságnál, amelyben az alperes második szolgálati panaszra adott válasza – tartalma

szerint elutasító határozata – jogsértő jellegének megállapítását (a továbbiakban: 1. kereseti kérelem), „hatálytalanítását” (a továbbiakban: 2. kereseti kérelem), a lakóhelyén történt ellenőrzés szükségtelenségének, jogszabálysértő és személyiségi jogait sértő jellegének megállapítását (a továbbiakban: 3. kereseti kérelem), valamint a családi- és magánélete zavartalanságához fűződő jogának, emberi méltóságának megsértése miatt 1.000.000 forint sérelemdíj és törvényes kamata megfizetését (a továbbiakban: 3/a. kereseti kérelem), valamint a vele szemben ellenőrzést végző elöljárók és az ellenőrzésre utasítást adó parancsnok írásos bocsánatkérésre kötelezését (a továbbiakban: 3/b. kereseti kérelem) kérte.

[8] A felperes a 2022. február 16. napján tartott első tárgyaláson felvett 11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglaltan az 1. és 2. kereseti kérelmeitől elállt, módosított keresetében a 3., 3/a. és 3/b. kereseti kérelmeit tartotta fenn.

[9] Sérelmezte a szolgálati elöljárói látogatásuk során tanúsított fenyegető fellépését, amelynek során személy5 kijelentette, hogy nem hiszi el a rosszullétével, illetve betegségével kapcsolatban előadottakat. Kilátásba helyezte, hogy le fogják kérni a mobiltelefonjához tartozó cellainformációkat, s ez alapján ellenőrzik az általa előadottakat. személy5 megfenyegette, hogy „ebből ügyet fognak csinálni”. Mindeközben a gyermeke végig jelen volt, aki megrémült e hangnemtől, és érzelmileg negatívan hatott rá, hogy az édesapjának könnyes lett a szeme.

[10] Kifogásolta, hogy a történetek miatt benyújtott szolgálati panaszait érdemben nem bírálták el, azokkal kapcsolatban az alperes Szolgálatlának vezetője, valamint az Főosztálylának vezetője csupán tájékoztatást nyújtott számára. Hivatkozása szerint az első tájékoztató levél tekintetében a döntés formája nem volt megfelelő és a kiadmányozó személye nem volt megállapítható. Álláspontja szerint a parancsnoki ellenőrzés munkáltatói intézkedésnek minősült. A második szolgálati panaszának elbírálása – a sérelemdíj iránti igényre tekintettel – a belügyminiszter irányítása alatt álló fegyveres szervek és hivatásos állományú tagjainak kártérítési felelősségéről szóló 23/1997. (III. 19.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 31-32. §-ában foglaltak alapján az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) vezetőjének kompetenciájába tartozott volna, ahová azt az alperes nem terjesztette fel. A magántitok és a személyes adatok védelméhez való jogának megsértése körében a Kúria Kf.VII.39.715/2020/4. számú ítéletének [37] és [45] bekezdéseire, az emberi méltóságának megsértése körében az Alapjogi Chartára, valamint a 64/1991. (XII. 17.) AB határozatra hivatkozott. Álláspontja szerint az elöljáróinak a lakóhelyén való megjelenése önmagában jogsértőnek minősül, az ellenőrzésük embertelen és megalázó volt számára.

[11] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte.

Az előzményi eljárás és a felek megismételt eljárásban tett nyilatkozatai

[12] Az elsőfokú bíróság a 34.K.705.058/2021/19. számú ítéletével az alperes második tájékoztató levelét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 89. § (1) bekezdés a) pontja és 92. § (1) bekezdés a) pontja alapján a keletkezésére visszaható hatállyal megsemmisítette és az alperest a Kp. 89. § (1) bekezdés b) pontja szerint új eljárásra kötelezte.

[13] Az alperes fellebbezése folytán eljáró ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1.Kf.700.288/2022/4. szám végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében a marasztalási kereseti kérelmen túlterjeszkedett, a keresetváltogatás eljárásra gyakorolt hatását nem észlelve tévesen határozta meg a perben felmerült és a bíróság döntését igénylő kérdéseket, azok tárgyában a felperes által meghatározott irányú felülvizsgálatot – a Kp. kereseti kérelemhez kötöttséget előíró 85. § (1) bekezdését figyelmen kívül hagyva – nem megfelelően végezte el. A megismételt eljárásra nézve előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak a másodfokú végzésben foglaltakat szem előtt tartva kizárólag a felperes marasztalási kereseti kérelme tárgyában kell érdemi döntést hoznia, amelynek során ítéletében nem az alperesi cselekmények és eljárás jogszabályoknak való megfelelése, hanem a marasztalási kereseti követelés megalapozottsága körében kialakított jogi álláspontja következményeit kell levonnia.

[14] A felperes a megismételt eljárásban nyilatkozott arról, hogy a keresetét akként módosítja, hogy nem kéri személy5, személy4 és személy6 bocsánatkérésére kötelezését.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[15] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felperes lakcímén 2020. szeptember 22. napján tartott ellenőrzéssel megsértette a felperes magánélethez és a személyes adatai védelméhez való jogát. Kötelezte, hogy sérelemdíj jogcímén fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forintot és annak késedelmi kamatát. Mindezeket meghaladóan a keresetet elutasította.

[16] Nem fogadta el az alperes azon állítását, amely szerint 2020. szeptember 22. napján csupán parancsnoki gondoskodás keretében, s nem a rosszulléte miatti ellenőrzés céljából keresték fel a felperest. Ezzel kapcsolatban – utalva személy4 és személy5 perben tett vallomására – megállapította: azzal, hogy a képviselői útján a felperest a lakóhelyén felkereste, ott az előző éjszakai szolgálatból történt távozásáról, annak okáról, a rosszullétéről, az azt követően tett intézkedéseiről, valamint az egészségi állapotáról kérdezte, az alperes nyilvánvalóan azt ellenőrizte, hogy a felperes a szolgálat leadását követően valóban a lakóhelyén tartózkodott-e, s hogy milyen volt az egészségi állapota. Az intézkedés ellenőrzés jellegét erősíti a tanúk azon egybehangzó nyilatkozata is, mely szerint az alperes szervezeti egységénél korábban nem történt ilyen látogatás. Vizsgálta, hogy az ellenőrzés jogszerű volt-e, amellyel kapcsolatban arra a következtetésre jutott, hogy a parancsnoki gondoskodás tekintetében nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely az alperest feljogosítaná a hivatásos állományúak egészségi állapotának ellenőrzésére, erre az alperesnek a Hszt. 102. § (1) bekezdés e) pontja alapján sem volt hatásköre. Ezzel kapcsolatban hivatkozott a Kúria hasonló tárgyban hozott Kf.VII.39.705/2020/4. számú precedensképes ítéletére, illetve az abban megjelölt, a keresőképtelenség és keresőképesség orvosi elbírálásáról és annak ellenőrzéséről szóló 102/1995. (VIII. 25.) Korm. rendeletre, a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 47. § (3) bekezdésére, és az egyes rendvédelmi szervek hivatásos állományú tagjai egészségi, pszichikai és fizikai alkalmasságáról, közalkalmazottai és köztisztviselői munkaköri egészségi alkalmasságáról, a szolgálat-, illetve keresőképtelenség megállapításáról, valamint az egészségügyi alapellátásról szóló 57/2009. (X. 30.) IRM-ÖM-PTNM együttes rendelet 51-54. §-aira.

[17] A személyes adatok védelméhez fűződő jog megsértése kapcsán ugyancsak hivatkozott a Kúria fent említett ítéletére, valamint az abban felhívott jogszabályi rendelkezésekre: az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Info tv.) 3. § 2., 3c., 7. és 10. pontjára, 5. § (2) bekezdésére, 16. §-ára, továbbá az Európai Parlament és a Tanács 2016. április 27-i, a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló (EU) 2016/679 rendeletének (általános adatvédelmi rendelet, a továbbiakban: GDPR) (35) és (43) preambulumbekkezdésére, 4. cikk. 11. pontjára, 9. cikk (1) bekezdésére és (2) bekezdés h) pontjára, valamint (3) bekezdésére. Mindezek alapján egyrészt megállapította, hogy az ellenőrzés során a felperes betegségére, tüneteire, orvosára vonatkozóan beszerzett adatok egészségügyi személyes adatnak minősülnek, s mint ilyenek különleges személyes adatok. Másrészt azt is megállapította, hogy az alperes részéről az adatkezelés megvalósult azzal, hogy az ellenőrzés során felszólította a felperest, hogy adja meg az orvosa adatait, elérhetőségét, valamint annak az ismerősének a nevét és elérhetőségét is, aki a szolgálatból hazavitte, és erről jegyzeteket készítettek, továbbá azzal, hogy a felperes előjárói az ellenőrzés során történekekről beszámoltak az osztályvezetőnek, aki pedig erről a kapitányságvezetővel egyeztetett. Rámutatott, hogy a felhívott jogszabályi rendelkezések nem teszik lehetővé az egészségügyi adatok munkáltató által történő kezelését, csak a betegállományra vonatkozókat. Ennek megfelelően az alperes nem volt jogosult a felperest nyilatkoztatni az egészségi állapotára vonatkozóan, illetve az egészségügyi adatait kezelni. Erre nem teremt jogalapot az alperes által hivatkozott Rendőri Hivatás Etikai Kódexe (a továbbiakban: Etikai Szabályzat), illetve a rendőri korrupciós cselekmények megelőzésével és visszaszorításával kapcsolatos feladatokról szóló 20/2013. (V. 17.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) sem, így az alperes az Info tv. fenti rendelkezéseit megsértve jogszerűtlenül kezelte a felperes egészségügyi adatait, ami a felperesnek személyes adatok védelméhez fűződő joga megsértését jelenti.

[18] Az elsőfokú bíróság a felperes családi élete és magánélete zavartalanságához fűződő jogainak megsértése körében is hivatkozott a Kúria már többször említett ítéletre, és idézte a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Mvtv.) 1. §-át, 2. § (1) és (3) bekezdését, 6. §-át, valamint 8. § (1)-(2) bekezdését. Kifejtette, hogy mindezen rendelkezések értelmében sérült a felperes magánélet zavartalanságához való joga azáltal, hogy az alperes két előjárója útján a betegállománya ideje alatt jogalap nélkül ellenőrizte a keresőképtelen állapotát, amely tényen nem változtat, hogy a látogatásuk célja ismeretének hiányában maga engedte be őket az otthonába.

[19] Az elsőfokú bíróság az előbbieket mellett ugyanakkor nem állapította meg a magántitokhoz való jog sérelmét, amelynek indokaként arra hivatkozott, hogy a felperes nem jelölt meg e körbe tartozó olyan adatot, információt, amelynek a megőrzéséhez, nyilvánosság előli elzárásához neki mint a titok gazdájának valamilyen érdeke fűződne. Nem állapította meg továbbá az emberi méltóság megsértését sem annak szubszidiárius jellegére, s arra tekintettel, hogy más személyiségi jog megsértését már megállapította. Mindezek tekintetében a keresetet elutasította.

[20] Kifejtette, hogy mivel a felperes személyiségi jogainak megsértését megállapította, ezért abból a célból, hogy az alperesnél jogviszonyban álló hivatásos állományúak egészségi állapotának jogsértő ellenőrzése ne váljon gyakorlattá, valamint azért, hogy a felperes számára biztosított legyen a jóvátétel, alkalmazta a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:51. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogkövetkezményt: a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását.

[21] A sérelemdíj kérdésében idézte a Hszt. 256. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 2:51. § (1) bekezdését és 2:52. § (1)-(3) bekezdését, valamint utalt a kialakult bírói gyakorlatra (BH2020. 235.). Megállapította, hogy az alperes a cselekménye során több jogsértést is elkövetett, illetve a felperes személyiségi jogait többféleképpen is megsértette, mindez pedig növelte az elkövetett jogsértés tárgyi súlyát. Megállapítása szerint az alperes a felperes ellenőrzése során nem úgy járt el, ahogyan az általában elvárható, így a magatartása felróhatónak minősül. Nem fogadta el az alperes parancsnoki gondoskodásra való hivatkozását, amelynek indokaként rámutatott, hogy e cél elérése érdekében elegendő lett volna telefonon érdeklődni a felperes állapotáról, illetve arról, hogy van-e szüksége segítségre. A felperes nyilatkozata alapján megállapította, hogy az otthonában történt ellenőrzés felzaklatta, annak következményeként az addigi szolgálati helyét jelentő szervezeti egységet elhagyta. Mindezek mellett sem a felperes nyilatkozata, sem a tanúvallomások alapján nem látta megállapíthatónak, hogy az ellenőrzés milyen hatást gyakorolt a felperes gyermekére. A kifejtetteket értékelve, és figyelembe véve a kereset benyújtása óta bekövetkezett inflációt, a felperes által megjelölt sérelemdíj összegét nem találta eltúlzottnak, ezért abban az alperest marasztalta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[22] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj összegének leszállítását kérte.

[23] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást iratellenesen állapította meg, így jogszabálysértő módon következtetett a személyes adatok védelméhez, valamint a magánélet zavartalanságához fűződő jogok sérelmére. Megsértett jogszabályi rendelkezésként a Ptk. 2:42.§ (1)-(3) bekezdéseire, 2:43. § b) és e) pontjaira és 2:52. § (1)-(3) bekezdéseire hivatkozott.

[24] Hangsúlyozta, hogy a Kúria Kf.VII.39.705/2020/4. számú ítélete az annak alapját képező tényállás eltérősége miatt a perbeli ügyben nem alkalmazható. E körben előadta, hogy a kúriai ítélet szerinti ügyben a hivatásos állományú felperes az ellenőrzésekor már több napja betegállományban volt, míg jelen ügyben nem, hiszen csak akkor készült az orvosához elmenni.

[25] A per tárgyát képező látogatás kapcsán hivatkozott a Hszt. 13. § (1) bekezdésére, az ORFK utasításra, az SZMSZ-re, az Alapító Okiratra és az Etikai Szabályzatra. Állította, hogy az adott napon nem a keresőképtelenségének ellenőrzése céljából, hanem parancsnoki gondoskodás keretében került sor a felperes meglátogatására. A parancsnoki gondoskodás alapján a vezetők kötelesek figyelemmel kísérni a beosztottaik esetleges magánéleti problémáit és gondjait, s azok megoldásához a jogszabályi keretek között segítséget nyújtani. A történetek kapcsán személy4 és személy5 – álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által figyelmen kívül hagyott, egybehangzó – tanúvallomásainak egyes részeiből az derül ki, hogy a látogatásnak nem a Hszt. 102. § (1) bekezdés e) pontja szerinti ellenőrzés volt a célja, már csak azért sem, mert arról nem készült sem ellenőrzési jegyzőkönyv, sem jelentés, és az a Robotzsaru rendszerben sem lett rögzítve. Jegyzet is csak azért készült róla, hogy a látogatást végző előjáró be tudjon számolni a parancsnokának az elhangzottakról. A látogatás célja valójában az volt, hogy tájékoztódjanak a felperes állapotáról, tekintettel a rosszullétére, s arra, hogy nem élt jelzéssel a hogylétéről. Ez annál is inkább indokolt volt, mert mindez a Covid-járvány időszakára esett. Annak, hogy korábban nem volt a jelenlegihez hasonló látogatás, az

volt az oka, hogy nem volt járványhelyzet, és nem fordult elő a felpereséhez hasonló rosszullét. Vitatta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, amely szerint a perbeli esetben azért nem lehet szó parancsnoki gondoskodásról, mert az érintettek alá-fölé rendeltségi viszonyban álltak egymással; a szóban forgó intézkedésnek ugyanis épp ez a lényege.

[26] Nem sérült a felperes magánélet sérthetlenségéhez fűződő joga, mert ő maga volt, aki az ingatlanába az előjáróit önként behívta, ami a Ptk. 2:42. § (3) bekezdése alapján kizárja a kérdéses jog megsértését. Nem sérült a felperes személyes adatok védelméhez fűződő joga sem, mivel a rosszulléte tüneteiről már 2020. szeptember 21. napján személyi szolgálatirányító parancsnoknak is beszámolt, így annak az előjárói részére történt másnapi megismétlése nem jelent jogszabálysértést, annál is kevésbé, mert az adatokat ez esetben is önként közölte. Ezen felül megjegyezte, hogy a felperes orvosának neve és telefonszáma nem minősül különleges személyes adatnak, illetve egészségügyi személyes adatnak.

[27] Vitatta, hogy a sérelemdíj összege arányban áll a felperest ért sérelemmel. A felperes az első szolgálati panaszát 6 hónappal az esetet követően nyújtotta be, és még ennél is később kérte a más szolgálati helyre történő áthelyezését, mindez pedig arra utal, hogy a történetek nem hatottak rá (nem zaklatták fel) olyan mértékben, mint amennyire azt állította. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének megállapítása során nem vette figyelembe az eset összes körülményét. A felperes nem bizonyította, hogy az eset következményeként olyan hátrány érte, amely az általa kért összegű sérelemdíjjal áll arányban. Mindez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíjat – tekintettel arra is, hogy a felperes keresetének csak részben adott helyt – a sérelem valós mértékét meghaladó összegben állapította meg.

[28] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a fellebbezés visszautasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes az anyagi jogi jogszabályok megsértésének állításán keresztül lényegében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást vitatja, azonban ehhez kapcsolódó eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg, aminek folytán a fellebbezése érdemben nem bírálható el. Az ügy érdemét illetően előadta, az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a perbeli látogatás nem parancsnoki gondoskodás, hanem ellenőrzés volt. Ezt bizonyítja személyes tanúvallomása, de következtetni lehet rá abból is, hogy a szolgálati előjárói telefonhívás helyett személyesen keresték fel őt. Hangsúlyozta, hogy a kapitányság vezetőjénél rögtön a munkába állása napján sérelmezte a történeteket. Álláspontja szerint az ügyben irányadónak tekintendő a Kúria Kf.VII.39.705/2020/4. számú ítélete, amire az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott. A sérelemdíj összege kapcsán kiemelte, hogy az megfelel a reparációs és preventív céljának, figyelemmel többek között a gyermekét ért azon negatív érzelmi hatásra, hogy az édesapját sírni látta, továbbá tekintettel az alperes költségvetésének nagyságára. Rámutatott, hogy a sérelemdíj megállapításához a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkezésének bizonyítása nem szükséges.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[29] A fellebbezés nem megalapozott.

[30] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül. Tekintettel arra, hogy a fellebbezés az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését nem támadta, azt a másodfokú bíróság a felülbírálat során nem érintette.

[31] Az ítéltábla elsőként a felperes eljárásí kifogását vizsgálta, amelynek keretében az alperes fellebbezésének visszautasítását kérte.

[32] E kérelmének indokaként arra hivatkozott, hogy az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet anyagi jogi megalapozottságát támadva valójában a megállapított tényállást vitatta, amelyhez kapcsolódó eljárásí jogszabálysértést (konkrét eljárásjogi rendelkezés megsértését), azonban nem jelölt meg, ez pedig kizárja a fellebbezés érdemi elbírálását. Az ítéltábla megjegyzi, hogy az alperes azon túlmenően, hogy a megsértett jogszabályhely (Ptk. 2:42. § (1)-(3) bekezdései, 2:43. § b) és e) pontjai, 2:52. § (1)-(3) bekezdései) megjelölése mellett állította az elsőfokú ítélet anyagi jogi rendelkezésekbe ütközését, kifejezetten hivatkozott a tényállás megalapozatlanságára (fellebbezés 3. oldal első bekezdés), tehát azt nemcsak áttételesen, az anyagi jogi rendelkezéseket támadva állította. Ugyanakkor tény, hogy a tényállás megalapozottságának vitatása körében az alperes a fellebbezésében valóban nem jelölte meg valamely eljárásjogi rendelkezés megsértését, így sem a Kp. 78. § (2) bekezdése, sem a 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése megsértésére, sem a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései sérelmére nem hivatkozott. Ennek jogkövetkezménye azonban nem a fellebbezés visszautasítása, miután a Kp. kizárólag a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés – az ítélettel okozott jogsérelm – megjelölésének teljes hiánya, azaz a fellebbezés megsértett jogszabályhely megjelölése nélkül történő benyújtása esetén írja elő a fellebbezés ez okból történő visszautasítását [Kp. 100. § (1) bekezdés b) pont, 104. § (1) bekezdés, 99. § (3) bekezdése alapján megfelelően alkalmazandó 48. § (1) bekezdés k) pont], ami a perbeli esetben nem áll fenn, egyéb visszautasítási ok pedig nem merült fel [Kp. 102. § (1) bekezdés a)-e) pont]. A jogkövetkezmény az, hogy a kérdéses hiányosság miatt az ítéltábla – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – a bizonyítékok értékelésén alapuló ítéleti tényállás megalapozottsága, valamint az indokolási kötelezettség teljesítése körében nem vizsgálódhatott, hanem az elsőfokú ítéleti tényállás alapulvételével kellett a fellebbezést elbírálnia. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett, azok ismétlését szükségtelennek tartja. A fellebbezés alapján a következőket emeli ki.

[33] Az alperes állításával ellentétben a Kúria Kf.VII.39.705/2020/4. számú precedensképes ítélete a perbeli ügygel – a tényállás meghatározó elemeinek azonossága folytán – analóg, így arra megalapozottan alapította az ítéletét az elsőfokú bíróság. Tévesen hivatkozott ezzel szemben az alperes arra, hogy amíg a jelen ügyben a látogatásra a keresőképtelen állományba vétel első napján, addig a kúriai ítélet szerinti esetben több nappal később került sor, ennek ugyanis nincs jogi relevanciája annak a kérdésnek az eldöntésénél, hogy mi volt a látogatás célja. Az említett időkülönbség ugyanis sem az látogatás okát és

konkrét körülményeit, sem a jogkövetkezményeit nem befolyásolja. A rendőri szerv ugyanúgy jogsértően ellenőrzi a keresőképtelenséget a bejelentése napján, mint több nappal később. Valójában a két tényállás között kizárólag az a különbség, hogy a kúriai ítélet alapját képező esetről a látogatásról készült rendőri jelentés, míg a perbeli esetben nem, ám ehhez hozzá kell tenni, hogy a látogatás jogi minősítésénél nem annak van jelentősége, hogy azt milyen módon „dokumentálták”, hanem annak, hogy ténylegesen mi volt a célja, ami pedig a két esetben azonos.

[34] Az elsőfokú bíróság tévedés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy a felperes előjárói látogatásának célja nem a parancsnoki gondoskodás, hanem a felperes keresőképtelenségének ellenőrzése volt. Okszerűen következtetett erre abból, hogy a felperes előjárói a látogatásuk során kizárólag a felperes szolgálatból való távozásának okára és az egészségi állapotára vonatkozó kérdéseket tettek fel, ahogyan abból is, hogy a kapitányságon ilyen látogatás más hivatásos állományú esetében nem történt. Mindezek kapcsán utal az ítéltábla személy5 2020. december 3. napján kelt jelentésére, valamint a perben tett vallomására, amelyekből az derül ki, hogy nevezett parancsnok – aki egyébként a szót vitte a látogatás során – a felperes betegségével kapcsolatos kérdéseken túlmenően aziránt egyáltalán nem érdeklődött, hogy a felperesnek a betegsége miatt, vagy más okból van-e szüksége valamilyen segítségre. Ellenkezőleg, a beszélgetés annak egyes pontjain kifejezetten számonkérő jellegű volt, például amikor személy5 arra kérdezett rá, hogy ha a felperes a szolgálatban nem tudott gépkocsit vezetni, akkor a szolgálat leadása után hogyan tudott hazajutni (jelentés 3. oldal második bekezdés). Az e kérdésre adott válasz után pedig, amely szerint az ismerőse vitte haza, elkérték ezen ismerősének a nevét és címét, ami logikusan nem értékelhető másként, minthogy le akarták ellenőrizni a válaszát. személy5 arra is rákérdezett, hogy miért csak 11 órakor vette fel a háziorvosával a kapcsolatát, miközben olyan rosszullétre hivatkozott, amely miatt a szolgálatát le kellett adnia (jelentés 3. oldal negyedik bekezdés). Majd azt is mondta, hogy a felperes mindenképpen keresse fel az orvosát, mert annak elmulasztása fegyelmit, sőt büntetőeljárást vonhat maga után. A tanúkenti meghallgatás során pedig elismerte, hogy a felperes telefonjának becellázásáról is tett említést, bár ennek kapcsán azt állította, hogy ezzel a célja az volt, hogy a felperes mindenképpen menjen el orvoshoz, nehogy igazolatlan távolléte legyen. Az ítéltábla megítélése szerint az, hogy az előjáró a látogatás során a fenti körbe tartozó kérdéseket tette fel, és kilátásba helyezte, de legalábbis sugalmazta, hogy a felperes által előadottakat ellenőrizni fogják, egyértelműen a parancsnoki gondoskodáson túlmutató szándékra utal.

[35] Összességében az a következtetés vonható le, anélkül, hogy a felperes előjárói bármilyen segítséget nyújtottak volna számára, vagy akár csak érdeklődtek volna ennek szükségességéről, a látogatás nem tekinthető parancsnoki gondoskodásnak. Nem sorolható e körbe a felperes orvoshoz küldése sem, mert túl azon, hogy ez nyilvánvalóan szükségtelen volt, hiszen a felperesnek is tudnia kellett, hogy a táppénzes állományba vételéhez orvosi igazolás szükséges, de ráadásul az oly módon történő orvoshoz küldése, hogy közben az előjárója fegyelmit, és büntetőeljárást helyez kilátásba, sőt megemlíti a cellainformációk ellenőrzését, egyértelműen nem gondoskodási, hanem inkább ellenőrzési, illetve fegyelmezési szándékra utal. Azzal is egyetértett az ítéltábla, hogy ha az alperes szándéka valóban a parancsnoki gondoskodás volt, akkor ehhez elegendő lett volna a felperes telefonon történő megkeresése, s ezt követően, amennyiben szükséges, a személyes találkozó kezdeményezése. Ehelyett a két előjárója a látogatás időpontjának előzetes egyeztetése nélkül, lényegében csak

bejelentve az érkezésüket járőrökcsival és egyenruhában jelentek meg a felperesnél, ami azt jelenti, hogy a felperesnek nem volt választási lehetősége a látogatás fogadása kapcsán, ez pedig az előbbiekkal együtt szintén arra utal, hogy annak nem gondoskodási, hanem egyéb hivatalos célja volt. Mindezek alapján alappal állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szóban forgó látogatás célja valójában a felperes keresőképtelenségének ellenőrzése volt, s azt is, hogy erre az alperesnek nem volt hatásköre.

[36] Mindezzel szemben megalapozatlanul hivatkozott az alperes a Hszt. 13. § (1) bekezdésére, az ORFK utasításra, az SZMSZ-re, az Alapító Okiratra és az Etikai Szabályzatra, mert nem az a kérdés, hogy a hivatásos állomány tekintetében terheli-e a parancsnoki gondoskodás kötelezettsége, hanem az, hogy a konkrét látogatás célja is a parancsnoki gondoskodás volt-e, márpedig ezzel kapcsolatban ennek ellenkezője nyert megállapítást. Ezen nem változtat személy⁴nek és személy⁵nek az alperes által hivatkozott tanúvallomása sem, egyrészt mivel az ítéltáblának – eljárási jogszabálysértésre hivatkozás hiányában – az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kellett irányadónak tekintenie (lásd [32] bekezdés), amely szerint a perbeli adatok a látogatás keresőképtelenség ellenőrzésére irányuló célját bizonyítják. Másrészt a kérdéses vallomásokat a maguk teljességében és a rendőri jelentésekkel összevetve értékelve megállapítható, hogy azok valójában ugyancsak a kifejtetteket támasztják alá (lásd [34]-[35] bekezdés). A fentieket nem befolyásolja az alperes arra való hivatkozása sem, hogy a látogatásról nem készült ellenőrzési jegyzőkönyv, jelentés, illetve azt nem rögzítették a Robotzsaru rendszerben, mert amint arra az ítéltábla a [33] bekezdésben utalt: a látogatás céljának megítélésénél kizárólag a mögöttes meghúzó való szándék bír jelentőséggel. Nem helytálló az alperesnek a Covid-járványra, illetve az arra való hivatkozása sem, hogy a felpereséhez hasonló eset korábban nem fordult elő, és e körülmények indokolták a látogatást, mivel mindez nem változtat azokon a konkrét tényeken, amelyek a látogatás fenti céljának megállapításához vezettek. Rámutat az ítéltábla arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem tett olyan megállapítást, amely szerint a perbeli eset azért nem lehet parancsnoki gondoskodás, mert az érintettek között alá-fölé rendeltségi viszony állt fenn.

[37] A családi élet és magánélet zavartalanságához fűződő jog megsértése kapcsán az alperes arra hivatkozott, hogy mivel maga a felperes volt, aki a látogatására érkező előjáróit az ingatlanába behívta, így a beleegyezése folytán nem következett be a szóban forgó jog megsértése. Csakhogy az érintett parancsnokok az általuk külön-külön készített jelentésekben egyöntetűen azt adták elő, hogy személy⁵ volt, aki megkérdezte a felperestől, hogy bemehetnek-e az ingatlanába, ez pedig azt jelenti, hogy a felperes nem magától hívta be az előjáróit. Ha azonban ez így lett volna is, ez sem változtatna a jogsértés tényén, mivel az, hogy a Ptk. 2:42. § (3) bekezdése értelmében „nem sért személyiségi jogot az a magatartás, amelyhez az érintett hozzájárult”, a konkrét esetre vonatkoztatva nem menti ki az előjárókat a felperes ingatlanára történt belépés után vele szemben elkövetett személyiségi jogi jogsértés miatti felelősség alól. Hiszen a felperes az ingatlanára történő belépés engedélyezésével nem ahhoz járult hozzá, hogy ott olyan magatartást tanúsítsanak vele szemben, amely a családi- és magánélete megzavarásaként értelmezhető. Az ítéltábla utal a szóban forgó kérdésben kialakult bírói gyakorlatra, amely szerint a személyiségi jogok megsértésének jogellenességét kizáró hozzájárulásnak kifejezettnak kell lennie; azt a jogosult terhére kiterjesztően nem lehet értelmezni (BH2002. 7.).

[38] Ugyancsak megalapozatlanul vitatta az alperes a személyes adatok védelméhez fűződő jog megsértését arra hivatkozva, hogy a felperes a szolgálatirányító parancsnokával már az előjárói látogatását megelőzően önként közölte a betegsége adatait, és az őt felkereső előjáróival is – szintén önként – csak ugyanezeket az adatokat közölte. A személyes adatok védelméhez fűződő jog ugyanis az érintettet, így a felperest is minden személlyel szemben külön-külön illeti meg, így a kérdéses adatok nem vesztek el a felperes előjáróival szembeni védendő minőségüket azáltal, hogy azokat a felperes valamely harmadik személlyel, a szolgálatirányító parancsnokkal már közölte. Az önkéntes közlés kérdésében pedig az jegyzendő meg, hogy a felperes a kérdéses adatokat valójában az egyik előjárója kifejezett kérdésére, vagyis ilyen értelemben nem önkéntesen közölte. Az ítéltábla utal a már többször hivatkozott kúriai ítéletre, amelynek [45] bekezdése szerint „[a] jelen ügyben a betegségre vonatkozó kérdésfeltevés nem egy kollegiális vagy baráti beszélgetés során történt, hanem egy előjárói ellenőrzés során, melynek eredményét jelentésben rögzítették is. Az alperes előjárója nem jogosult a beosztottat betegállományára nézve a betegállományán tényén túl ellenőrzés keretében nyilatkoztatni és kikérdezni. E tekintetben a kérdésre adott válasz nem tekinthető önkéntes hozzájárulásnak, mert maga a feltett kérdés és ellenőrzés jogszabályellenes”. A perbeli esetben ugyan a személyes adatok rögzítése nem jelentésben történt, de ennek a jogsértés megállapítása szempontjából nincs jogi relevanciája, mivel az az adatok rögzítése nélkül is, már azoknak az illetéktelen személyek (előjárók) tudomására jutásával megvalósult. Mi több, a jelen esetben megállapítást nyert, hogy személy5 a látogatás során a felperessel folytatott beszélgetésről jegyzetet készített, s ez alapján arról beszámolt a szolgálati előjárójának, aki pedig a parancsnokának, ami az adatok további illetéktelen személyek tudomására jutását jelentette.

[39] Megalapozatlan az alperes azon állítása is, hogy a felperes orvosának szermélyére vonatkozó adatok ne lennének egészségügyi személyes adatok, miután az Info tv. 3. § 3c. pontja azt mondja ki, hogy „egészségügyi adat: egy természetes személy testi vagy szellemi egészségi állapotára vonatkozó személyes adat, ideértve a természetes személy számára nyújtott egészségügyi szolgáltatásokra vonatkozó olyan adatot is, amely információt hordoz a természetes személy egészségi állapotáról”. Márpedig az, hogy a felperes orvosa az egészségügy melyik ágazatában, illetve szakterületén tevékenykedik, információt hordoz a felperes egészségi állapotáról. Ez még akkor is igaz, ha általános orvostól van szó, mert ez is bizonyos fajta információt jelent.

[40] A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására - tekintettel, egy összegben határozza meg. Az idézett törvényi rendelkezés értelmében a sérelemdíj mértékének a megállapítása során a bíróság mérlegelési jogkörben dönt. E jogkörben eljárva helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy az alperes a cselekményével egyidejűleg több személyiségi jogát is megsértette a felperesnek, valamint arra is, hogy a történetek erős negatív érzelmi hatást gyakoroltak rá (felzaklatták), amelynek következtében az alperes szervezetén belül az addigi szervezeti egységét elhagyva más szervezeti egységnél folytatta pályafutását. Utalt arra is, hogy az alperes képviselőjében eljáró előjárók a felperes meglátogatása során felróható megatartást tanúsítottak, amihez hozzátehető, e felróhatóságot fokozza, hogy a

személy5 által készített jegyzet révén más személyeknek is a tudomására juthattak a felperes egészségügyi személyes adatai (lásd [38] bekezdés). Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mindezen körülményeket helyesen vette figyelembe a sérelemdíj összegének megállapítása során, azokból okszerűen lehet következtetni arra, hogy a megítélt 1.000.000 forint – figyelembe véve azt is, hogy a felperes illetménye a kereset benyújtásakor bruttó 257.000 forint volt, és értékelve, hogy a jogsértés elkövetése óta jelentős mértékű infláció következett be – nem eltűzött. Hozzáteszi az ítéltábla, az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a jogsérelem súlyosabb fokára utal, hogy a felperes gyermeke végig jelen volt az eljárók látogatása során, s így látta, hogy a történetek az édesapjára milyen érzelmi hatást gyakorolnak. személy5 maga is elismerte a vallomásában, hogy a felperesnek a látogatásuk egy pontján könnybe lábadt a szeme, ami egyértelműen az őt ért erőteljes érzelmi hatásra utal. Külön bizonyítás nélküli is leszögezhető, hogy ennek látványa a gyermekben bizonytalanságot, illetve szorongást kelthetett, ahogyan az édesapában pedig szégyenérzetet és aggodalmat. Ezt nem cáfolja, hogy a felperes az első szolgálati panaszát csak 6 hónappal az esetet követően nyújtotta be, mivel ez jelentheti azt is, hogy ennyi idő sem volt elegendő az őt ért sérelem feldolgozásához. Az viszont, hogy a felgyógyulása utáni első szolgálati napon már kifogásolta a kapitányságvezetőnél a történeteket, bizonyosan azt jelenti, hogy mindezt súlyos sérelemként élte meg.

[41] A sérelemdíj összegének meghatározása során az sem hagyható figyelmen kívül, hogy sérelemdíj mint szankció funkciója kettős: egyfelől kompenzációs szerepet tölt be a személyiségi jogsértés tekintetében, másfelől magánjogi büntetés a hasonló jogsértések megelőzése érdekében (BDT2019. 4015.). A perbeli esetben tehát azon túlmenően, hogy a felperest ért jogsértés kompenzálását szolgálja, egyben az is a funkciója, hogy elejét vegye az alperesnél a felperessel történetekhez hasonló gyakorlat kialakulásának. A bírói gyakorlat szerint ez utóbbi funkció esetében a sérelemdíj fizetésre kötelezett vagyoni viszonyai a sérelemdíj összegének mérlegeléssel történő meghatározása körében figyelembe vehetők (BH2019. 268., PJD2016. 17.). Amint a felperes ellenkérelmében hivatkozott adatokból is kiderül, az alperes nagyságú szervezet esetében az említett funkció érvényre juttatásához a kérdéses összeg nem tekinthető eltűzöttnek.

[42] Az alperes a fellebbezésében csupán állította, de semmivel nem támasztotta alá, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének meghatározása során ne vette volna figyelembe az eset összes körülményét, továbbá ezzel összefüggésben jogszabálysértést sem jelölt meg, ezért az ítéltábla ebben a tárgykörben – a [32] bekezdésben kifejtettakra visszautalva – a fellebbezési eljárás kereteire tekintettel a fentieken túl nem vizsgálódhatott. Az alperes azon hivatkozása kapcsán, amely szerint a felperes nem bizonyította, hogy az eset következtében olyan hátrányt szenvedett, amely az általa kért összegű sérelemdíjjal áll arányban, utal a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésére, amelynek értelmében a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Ez utóbbi rendelkezés úgy értelmezendő, hogy a sérelemdíj megítélhetőségének nem feltétele a sértettet ért „további hátrány bekövetkeztének bizonyítása”, szükséges feltétel viszont a „sértettet ért nem vagyoni sérelem” léte, ami viszont a perbeli esetben a fent kifejtettek szerint megállapítható (egészségügyi személyes adatok illetéktelenek általi megismerése, családi- és magánélet megzavarása, érzelmi teher az

édesapa és a gyermeke viszonyában). Vagyis a felperest az alperes által hivatkozott körben további bizonyítás nem terhelte.

[43] Végül megalapozatlanul hivatkozott az alperes arra is, hogy azért haladja meg a felperest ért sérelem mértékét a megítélt sérelemdíj, mert az elsőfokú bíróság a keresetnek csak részben adott helyt, amivel szemben rögzítendő, hogy az emberi méltóság sérelmét kizárólag azért nem állapította meg az elsőfokú bíróság, mert az szubszidiárius jellegű, vagyis nem azért, mert e jog ne sérült volna, hanem azért, mert más személyiségi jog sérelme is megállapítható volt, és ez esetben csak az utóbbit kell megállapítani. A magántitokhoz való jog pedig rokonjoga a személyes adatok védelméhez fűződő jognak [Ptk. 2:43. § e) pont], így az, hogy az elsőfokú bíróság az előbbi nem állapította meg, az utóbbi viszont igen, azt jelenti, hogy az elutasítás ellenére a szóban forgó személyiségi jog körébe tartozóan történt jogsértés, amit a sérelemdíj összegének megállapítása során figyelembe kellett venni.

[44] A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[45] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére figyelemmel, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései alapján a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel állapította meg.

[46] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46.§ (1) bekezdése szerint meghatározott 80.000 forint mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5.§ (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[47] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[48] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. október 22.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró